pruncului și nu ei. Își luă deci inima în dinți și urmă:

— N-am știut că pisicile din Cheshire rînjesc, sau mai degrabă, n-am știut că sînt pisici care știu să rînjească.

— Toate știu — răspunse ducesa — și cele mai multe o și fac.

— Nu știu pe nici una care să facă așa ceva, spuse Alice pe un ton cît mai politicos. Îi părea foarte bine că izbutise să intre în vorbă cu cineva.

— Ei, multe nu știi tu! strigă ducesa.

Alicei nu-i plăcu de loc felul în care spuse ducesa aceste cu vinte și încercă să schimbe vorba. În timp ce se gîndea cum să înceapă, bucătăreasa luă jos de pe foc cazanul cu ciorbă și se porni să arunce cu ce-i cădea în mînă în ducesă și în copil. Ma întîi aruncă cleștele și vătraiul, apoi urmă un adevărat potop de cratițe, farfurii și farfurioare. Ducesa nu le lua în seamă, nic chiar cînd o loveau. Pruncul urla însă mai departe, așa încît nu puteai ști dacă îl supără loviturile sau nu.

— Te rog, bagă de seamă ce faci! strigă Alice, sărind înne bunită de spaimă. Vai, uite că-i rupe drăguțul de năsuc! excla mă ea, cînd o cratiță neobișnuit de mare zbură chiar pe lîngă nasul copilului, gata-gata să i-l smulgă.

— Dacă fiecare și-ar vedea de treaba lui — mormăi ducesa cu glas răgușit — pămîntul s-ar învîrti mult mai repede.

— Ceea ce n-ar fi de nici un folos, spuse Alice, bucuroasă că are prilejul să se laude cu știința ei. Gîndește-te cît ar da asta de lucru zilelor și nopților! Știi doar că pămîntului îi trebuie douăzeci și patru de ore ca să se răsucească în jurul propriei lui axe...

— Dacă tot vorbim despre răsucit — spuse ducesa către bucătăreasă — sucește-i gîtul!

Alice privi înspăimîntată la bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gînd să asculte vorbele ducesei, dar bucătăreasa era foarte ocupată cu amestecatul ciorbei și nu părea să fi auzit nimic. De aceea, fetița cuteză să reia firul:

— Cred că douăzeci și patru de ore, sau poate că numai douăsprezece? Eu...

— Ei, nu-mi bate capul, spuse ducesa; niciodată n-am putut suferi cifrele!